

Елин Пелин
Случка в гората

Отдавна пладне е минало. Гората мълчи и лениво дреме под душната омара. Наоколо е всичко тихо.

В тия сънливи часове из храстите иззад дърветата, от разни пътечки, един след друг изскочиха като че ли из земята седем сиви зайци и се спряха на горската полянка до една млада липа. Отведнъж като по команда те клекнаха на тревата, с ушенца предат, с оченца насам-натам гледат и слава богу сè свои виждат: бащи, деди, братя – кавга няма да има.

Скок-скок, хоп-хоп, наобиколили липата. Гледат там заица със зайченце.

– Откъде си, стринке?

– Откъдето са всички зайци – оттам съм и аз: я от храст, я от хралупа, я от някой дол дълбок...

– Да се понахраниш ли тръгна?

– Е, да се понахраня. Аз бих потърпяла, но зайчето ми е мъничко, глад не може да понася, ами плаче...

– Не приказвай, стрино... Лош е заешкият живот. Гора – око я не обгръща, а пък цял ден не можеш нищичко да хапнеш. Току-що седнеш някъде, а вълкът-кръвникът ще извие такава песен над ухото ти, че тръпки те побиват. И ти хайде, бягай пак...

– Така е, така, милички зайченца – клати жално глава заицата и милва зайчето си. А то се свряло при нея, мълчи и трепери.

Така зайците със страх си приказваха и се оплакваха, трепереха, озъртаха се и най-последно почнаха да белят вкусната липова корица. Гризат бедните зайчета, а в очите им свети щастие и доволство. Сладък липов сок оросява мустаците им и те радостно облизват захарните капчици.

Отведнъж се чу близо страшен вълчи вой.

Изтръгнаха седемте зайчета и заицата със зайченцето. Изтръгнаха, изплашиха се и дръжте се, крачета бързи – изпокриха се из храстите.

Вълкът излезе на поляната. Опашката му сплъстена, хълбоците му хлътнали, едвам нозе влачи. Шега ли е това – два дена не ял, две нощи очи за сън не склопил. Старост – нерадост. Да беше млад, нямаше така да бъде.

– У-ууу!... Поне едно зайченце да има на зъб да туря! Блазе й на мечката. Мед ближе, с круши и малини се насища. А пък такива работи аз не мога и в устата да туря! – вие вълчи, а червата му къркат и пригласяват.

А зайците през храстите бягат и плачат.

– Ой ви, крачка-бързобегци, задни и предни, бягайте, колко можете, само от вълка, от кръвника ни спасете.

– Стойте! Къде сме тръгнали? – задъхано извика първият заек.

– Как къде – право при мечката. Да ѝ се оплачем, па каквото ще да става. Тя е господарка на тая гора. Нека ред и правда въведе, закони да нареди, стига да страда слабият зайчи народ.

И удариха пак на бяг зайците.

Отведнъж из един гъсталак те чува, че някой ги вика:

– Ей, зайченца с бързи краченца! Къде така? От що бягате и какво гоните?

Гледат зайците, пред тях лисичка-сестричка в жълто кожухче, с бяло нагръдниче, любезна и засмяна до ушите.

Седемте зайци и зайцата със зайчето седнаха на тревата. С очички мигат, с ушенца шават и нищо не могат да кажат.

– Не бойте се, не бойте се, сиви зайченца – каза им приветливо Лиса.

При тия думи очите на най-стария заек се насълзиха, той се прокашля, зашава с крака и каза с плачевен глас:

– Госпожо Лисичке, научи ни на ум и разум, молим ти се. Не може да се живее вече от проклетия вълк. От озарана тревица в уста не сме турнали... Тръгнали сме при мечката, при баба Тодора, да ѝ се оплачем и съвет да искаме.

– При мечката ли?... Каква работа имате вие при мечката? Аз оттам ида. Ходих на поклон при нея и някои работи да свърша, но напразно. Нашата баба Тодора от дрямка очите си не може да отвори. Какво ще правите при нея?

Каза това Лиса и едвам-едвам се усмихна.

– Молим ти се, госпожо Лисано, научи ни на ум и разум, от зло ни избави – заплакаха и закланяха се пред лисицата седемте зайци и зайцата със зайченцето.

– Е, няма що... виждам ви мъките, ще гледам да ви помогна.

– Помогни ни, премъдра госпожо Лисано... На теб ума ти сече, а ние сме прости... помогни ни, молим ти се!...

Лисана си върти очите, с рохава опашка си играе, вътрешно се усмихва и си мисли:

„Ще ви помогна аз, ще ви помогна хубаво, та ще ме запомните...“

И Кумица-лисица на часа сметна какво ще трябва да прави. Тя добре знаеше, че зайците са народ прост, страхлив и доверчив.

– Чуйте, зайченца-бързокраченца – каза Лиса сериозно. – Отсега

нататък вие свободно ще си гризете липовите корички, няма кой да ви пречи. Вървете с мене на полянката да прогоним вълка.

– Какво думаш! – разтреперали се от страх зайците.

– Да вървим! Аз знам какво правя! Напред, ни крачка назад!...

Тръгнала Лиса напред, заскачали зайците след нея, изгубили и ума, и дума. Къде отиват – сами не знаят.

Вълкът лежеше на поляната отслабнал и изнемощял от глад. Отдалече той приличаше на някакъв захвърлен стар парцал.

Вървят зайците подир лисицата и всеки за себе си мисли:

„Ще се случи нещо...“

И никой не смее назад да се върне. Щом се поразпръснат, лисицата мине отсам, мине оттатък и ги събере като овчар стадото си.

Дойдоха до поляната. Там при липата нещо сиво се мярна – вълкът лежи. Като го видяха зайците, поискаха да бягат, но лисицата им извика:

– На място!... Никой да не смее да шавне!

Зайците замряха на местата си.

Вълкът повдигна глава, разгледа наоколо с потъмнелите си очи. Какво е това? Не сънува ли – навред зайци и зайци. Свят му се зави на Вълчо. С мъка пружи той предните си крака и се опря на тях.

Кумица-лисица пристъпи тихо пред него, поклони му се и каза:

– Потърпи, куме, не шавай! Що е попово – то е готово!...

И тя му подмигна с око.

– Какво има? – изръмжа Вълчо.

– Слушам, Вълчо, че мир не си давал на тия клетници. Това не е хубаво. Ний дойдохме да се обясним с тебе...

Гледат зайците – вълкът не шава. Това ги окуражи.

– Отговаряй – каза Лиса, – чия е тая гора?

– Чия е – на мечката, на баба Тодора...

– Тя ли те постави да й вардиш имота?

– Тя, ами кой...

– Е, зайците повреждат ли дърветата?

– Повреждат.

– Трябва ли да плащат глоба за вредите и загубите? – подмигна пак лукаво Лиса.

Вълчо, нали е от нейната пасмина, разбра я веднага и бързо отговори:

– Разбира се, че трябва.

– Добре... Работата наред... Кажи ти сега, каква глоба ще искаш от

зайците?

– На ден по заек.

– Чухте ли, милички? – обърна се Лиса към зайците.

– Какво, Лисичке, какво! – обадиха се зайците.

– Вълчо няма вече да ви закача...

– Сполай му и нему, и ни тебе – поклониха се зайчетата.

– Той ви дава цялата гора – заговори Лиса мазно и полека като на песен. – А пък вие от време на време ще го гощавате... който е от вас по-слаб или стар, или недъгав, пращайте го на Вълчо за обед...

Зайците увесиха глави.

– Какво се замислихте, любезни сивуланчета? Тая работа трябва да се нареди по приятелски. Ето с вас има едно мъничко зайче. Защо ви е то? Каква полза имате от него! Дайте го на Вълчо и тогава яжте липови кори, колкото искате и от която липа си харесате.

Зайците почнаха да се поглеждат плахо-плахо. Зайцата се разтрепера и почна да се върти на едно място.

Лисицата подгони зайчето към вълка. На зайчицата притъмня пред очите.

– По-добре аз да загина, а не детето ми – каза с плач тя и решително се хвърли срещу зъбестите уста на вълка да защити детето си.

Но отведнъж между нея и вълка се изпречи нещо голямо, рошаво. Зайчицата отстъпи назад и видя, че това косматото нещо беше баба Тодора – едрата мечка, господарката на тая гора. Баба Тодора застана в цялото си величие и заръмжа:

– Какво е това? Бягайте, зайци, крийте се по храстите. Аз с вълка ще се разправя!

Зайците се пръснаха по гората кому къде очи видят. Лиса подвипашка, полека и задом отстъпи и шумна в гората.

Вълкът и мечката останаха очи срещу очи...

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11002>]